

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้อ่านได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แล้วดังไว้ในตาราง
ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ค่าร้อยละเลขคณิต และส่วนเปี่ยงเบนมาตรฐานของ อายุ น้ำหนัก
และส่วนสูงของนักกีฬา

	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเปี่ยงเบน มาตรฐาน
อายุ (ปี)	21.476	2.982
น้ำหนัก (กิโลกรัม)	58.933	6.021
ส่วนสูง (เซนติเมตร)	168.924	6.173

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่านักกีฬามีอายุเฉลี่ย 21.47 ปี มีน้ำหนักเฉลี่ย 58.93
กิโลกรัม และมีส่วนสูงเฉลี่ย 168.92 เซนติเมตร

ตารางที่ 2 ค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเปี่ยงเบนมาตรฐานของ เวลาปฏิกริยา
ของมือที่มีต่อสัญญาณการเต้นและสัญญาณการได้อิน (วินาที)

	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเปี่ยงเบน มาตรฐาน
เวลาปฏิกริยาของมือข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการเต้น	.240	.021
เวลาปฏิกริยาของมือข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการได้อิน	.186	.015
เวลาปฏิกริยาของมือข้างไม่ถนัดต่อสัญญาณการได้อิน	.256	.022
เวลาปฏิกริยาของมือข้างไม่ถนัดต่อสัญญาณการได้อิน	.199	.017

จากตารางที่ 2 แล้วจะว่าเวลาปฏิกริยาของมือข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการได้ยินมีค่าเบสิก .186 วนาที ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่นับบกี่สุด แล้วจะว่าเวลาปฏิกริยาของมือข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการได้ยินเรื่องเวลาปฏิกริยาของมือข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการเห็น และเวลาปฏิกริยาของมือข้างไม่ถนัดต่อสัญญาณการเห็นและการได้ยิน

ตารางที่ 3 ผ่านรับดูเสียงโดยคิด และล้วนเปียง เป็นมาตรฐานของเวลาปฏิกริยาของเก้าที่มีต่อสัญญาณการเห็นและสัญญาณการได้ยิน (วนาที)

	ค่าเฉลี่ย	ล้วนเปียง เป็นมาตรฐาน
เวลาปฏิกริยาของเก้าข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการเห็น	.265	.036
เวลาปฏิกริยาของเก้าข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการได้ยิน	.207	.020
เวลาปฏิกริยาของเก้าไม่ถนัดต่อสัญญาณการเห็น	.281	.033
เวลาปฏิกริยาของเก้าไม่ถนัดต่อสัญญาณการได้ยิน	.224	.019

จากตารางที่ 3 ผ่านเฉลี่ยของเวลาปฏิกริยาของเก้าข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการได้ยิน = .207 วนาที ซึ่งน้อยที่สุด แล้วจะว่าเวลาปฏิกริยาของเก้าข้างที่ถนัดต่อสัญญาณการได้ยินเรื่องเวลาปฏิกริยาของเก้าที่ถนัดต่อสัญญาณการเห็นและเรื่องเวลาปฏิกริยาของเก้าไม่ถนัดต่อสัญญาณการเห็นและการได้ยิน

ตารางที่ 4 ผ่านรับดูเสียงโดยคิด และล้วนเปียง เป็นมาตรฐานของความสามารถในการทรงตัวของร่างกาย

	ค่าเฉลี่ย	ล้วนเปียง เป็นมาตรฐาน
ความสามารถในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่	3.061	1.503
ความสามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่	7.397	1.765

จากตารางที่ 4 แล้วงว่าความถ่วงการณ์ในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่มีค่าเฉลี่ย = 3.061 วินาที และความถ่วงการณ์ในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่มีค่าเฉลี่ย = 7.397

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์ให้เก็บแบบเชียร์สัน ของเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการเห็นกับเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

	V1	V2	V3	V4
V1	1.000	.177 *	.824 *	.222 *
V2	.177 *	1.000	.201 *	.594 *
V3	.824 *	.201 *	1.000	.223 *
V4	.222 *	.594 *	.223 *	1.000

*P < .05

V1 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ถูกนัดต่อสัญญาณการเห็น

V2 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ถูกนัดต่อสัญญาณการได้ยิน

V3 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ถูกนัดต่อสัญญาณการเห็น

V4 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ถูกนัดต่อสัญญาณการได้ยิน

จากตารางที่ 5 แล้วงว่าเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการเห็นมีความสัมพันธ์กับเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการได้ยินอย่างนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 และเวลาปฏิกริยาของมือที่ถูกนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็นมีความสัมพันธ์กับเวลาปฏิกริยาของมือข้างไม่นัด ต่อสัญญาณการเห็นมากที่สุดคือ .8247

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมภพแบบเทเบิลสัน ของเวลาปฏิกริยาของเห้าที่
ถดถอยตามภาระเห็นกับเวลาปฏิกริยาของเห้าที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

	V5	V6	V7	V8
V5	1.000	.410 *	.912 *	.264 *
V6		1.000	.374 *	.685 *
V7			1.000	.252 *
V8				1.000

* $P < .05$

V5 = เวลาปฏิกริยาของเห้าที่ถดถอยตามภาระเห็น

V6 = เวลาปฏิกริยาของเห้าที่ถดถอยตามภาระได้ยิน

V7 = เวลาปฏิกริยาของเห้าไม่ถดถอยตามภาระเห็น

V8 = เวลาปฏิกริยาของเห้าไม่ถดถอยตามภาระได้ยิน

จากตารางที่ 6 แล้วคงจะเห็นเวลาปฏิกริยาของเห้าที่มีต่อสัญญาณการเห็นและการได้ยิน มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก อย่างมีนัยสัมพุทธิ์ระดับ .05 และเวลาปฏิกริยาของเห้าที่ถดถอย ที่มีต่อสัญญาณการเห็นมีความสัมพันธ์กับเวลาปฏิกริยาของเห้าไม่ถดถอยที่มีต่อสัญญาณการเห็นมาก คือ $\rho = .9120$

**ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมภพแบบเรียบเรียง ของความล้ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่ กับเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการเห็นและต่อสัญญาณการได้ยิน

V9

V1	- .083
V2	.019
V3	- .136
V4	- .111

V1 = เวลาปฏิกริยาของมือข้างซ้ายที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V2 = เวลาปฏิกริยาของมือข้างซ้ายที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V3 = เวลาปฏิกริยาของมือข้างขวาไม่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V4 = เวลาปฏิกริยาของมือข้างขวาไม่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V9 = ความล้ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่

จากตารางที่ 7 แสดงว่าเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการเห็นและต่อสัญญาณการได้ยิน ไม่มีความสัมภพกับความล้ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์ห่วงโซ่แบบเพียร์สันของความล่ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่กับเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการเห็นและต่อสัญญาณการได้ยิน

V10

V1	- .025
V2	- .192
V3	- .040
V4	- .146

V1 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V2 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V3 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V4 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V10 = ความล่ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่

จากตารางที่ 8 และคงว่าเวลาปฏิกริยาของมือที่มีต่อสัญญาณการเห็นและการได้ยินไม่มีความสัมพันธ์กับความล่ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่อย่างถาวรสัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์ทั้งหมดแบบเพียร์สัน ของความสามารถในการทรงตัว
ขณะร่างกายอยู่กับที่ กับเวลาปฏิกริยาของ เท้าที่มีต่อสัญญาณการเห็น
และต่อสัญญาณการได้ยิน

V9

V5	- .083
V6	- .127
V7	- .131
V8	- .105

V5 = เวลาปฏิกริยาของ เท้าที่ถูกดึงที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V6 = เวลาปฏิกริยาของ เท้าที่ถูกดึงที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V7 = เวลาปฏิกริยาของ เท้าที่ไม่ถูกดึงที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V8 = เวลาปฏิกริยาของ เท้าไม่ถูกดึงที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V9 = ความสามารถในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่

จากตารางที่ 9 แสดงว่าเวลาปฏิกริยาของ เท้าที่มีต่อสัญญาณการเห็นและต่อสัญญาณการได้ยิน ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทรงตัวขณะร่างกายอยู่กับที่ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์แบบเบเยอร์สัน ของความล้ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่ กับเวลาปฏิกริยาของเท้าที่มีต่อสัญญาณการเห็นและต่อสัญญาณการได้ยิน

V10

V5	- .030
V6	- .092
V7	- .044
V8	- .055

V5 = เวลาปฏิกริยาของเท้าที่สนับที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V6 = เวลาปฏิกริยาของเท้าที่สนับที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V7 = เวลาปฏิกริยาของเท้าไม่สนับที่มีต่อสัญญาณการเห็น

V8 = เวลาปฏิกริยาของเท้าไม่สนับที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

V10= ความล้ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่

จากตารางที่ 10 แสดงว่าเวลาปฏิกริยาของเท้าที่มีต่อสัญญาณการเห็นและต่อสัญญาณการได้ยิน ไม่มีความสัมพันธ์กับความล้ามารถในการทรงตัวขณะร่างกายเคลื่อนที่อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญทางคณิติของผลต่างระหว่างมีดมีด-
เลขอคูณของเวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดกับเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณ
การได้ยิน

	\bar{x}	S.D.	t
x1	.186	.015	
x2	.207	.020	8.126*

$$^* P < .05$$

x1 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

x2 = เวลาปฏิกริยาของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

จากตารางที่ 11 พบว่า ค่าเฉลี่ยของเวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน แตกต่างจากเวลาปฏิกริยาของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยินที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

แสดงว่า เวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยินสั้นกว่าเวลาปฏิกริยาของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

**ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

ตารางที่ 12 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญทางลิستิตของผลต่างระหว่างมีดัง-
เลขคณิตของเวลาปฏิกริยาของเมือไม่กัดหรือต่อสัญญาณการได้ยิน
กับเวลาปฏิกริยาของ เห้าไม่นัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

	\bar{x}	S.D.	t
X1	.199	.017	
X2	.224	.019	5.78*

* $P < .05$

X1 = เวลาปฏิกริยาของเมือกไม่นัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

X2 = เวลาปฏิกริยาของ เห้าไม่นัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

จากตารางที่ 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยของเวลาปฏิกริยาของเมือไม่นัดที่มีต่อสัญญาณ
การได้ยิน แตกต่างจากเวลาปฏิกริยาของ เห้าไม่นัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยินที่ระดับความมีนัย
สำคัญทางลิสติตที่ .05

แสดงว่า เวลาปฏิกริยาของเมือไม่นัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยินสั้นกว่าเวลาปฏิกริยา
ของ เห้าไม่นัดที่มีต่อสัญญาณการได้ยิน

**ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

ตารางที่ 13 ผลการทดสอบความจำเป็นสำหรับการตีความต่างระหว่างมัธยเดิน-
เลขคณิตของเวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็นกับ
เวลาปฏิกริยาของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

	\bar{x}	S.D.	t
X1	.240	.021	
X2	.265	.036	9.681*

* $P < .05$

X1 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

X2 = เวลาปฏิกริยาของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

จากตารางที่ 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยของเวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณ
การเห็น แตกต่างจากเวลาปฏิกริยาของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็นที่ระดับความมั่นคงสําคัญ
ที่ .05

แล้วดูว่า เวลาปฏิกริยาของมือที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น สั้นกว่า เวลาปฏิกริยา
ของเท้าที่ถนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

**ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

ตารางที่ 14 ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของผลต่างระหว่างรักษา-
เลเซคโดยของเวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น
กับเวลาปฏิกริยาของเท้าไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

	\bar{x}	S.D.	t
X1	.256	.022	
X2	.281	.033	9.96*

* $P < .05$

X1 = เวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

X2 = เวลาปฏิกริยาของเท้าไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

จากตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของเวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น แตกต่างจากเวลาปฏิกริยาของเท้าไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็นที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

แล้วคงว่า เวลาปฏิกริยาของมือที่ไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น สั้นกว่า เวลาปฏิกริยาของเท้าไม่ผนัดที่มีต่อสัญญาณการเห็น

**ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**